

877

UCHWAŁA Nr 513 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1956 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie poddania kontroli dewizowej przesyłek pocztowych.

Na podstawie art. 36 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 392 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1953 r. w sprawie poddania kontroli dewizowej przesyłek pocztowych (Monitor Polski Nr A-59, poz. 740) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Poddaje się kontroli dewizowej wysyłane za granicę paczki pocztowe zwykłe lub z podaną wartością, jak również przesyłki listowe zwykłe i polecone oraz listy z podaną wartością — z zawartością towarów.”;

2) § 3 skreśla się;

3) dotychczasową treść § 4 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Wartości objęte indywidualnym zezwoleniem dewizowym na wysłanie ich za granicę podlegają okazaniu w placówce pocztowej w chwili nadawania ich do wysyłki.”;

4) § 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przesyłki, o których mowa w ust. 1, mogą być nadawane na poczcie tylko za pomocą oddzielnej książki nadawczej. Gdy zawierają one wartości wysyłane za zezwoleniem, należy w książce tej w rubryce „uwagi” podać numer i datę zezwolenia (indywidualnego lub ogólnego).”;

5) w § 7 skreśla się myślnik oraz wyrazy „Centrala w Warszawie”;

6) §§ 4 — 12 otrzymują kolejną numerację jako §§ 3 — 11;

7) w instrukcji w sprawie trybu wykonywania kontroli dewizowej w ruchu pocztowym (instrukcji pocztowo-dewizowej), stanowiącej załącznik do uchwały, wprowadza się następujące zmiany:

a) §§ 6 — 9 otrzymują brzmienie:

„§ 6. 1. Przy nadawaniu do wysłania pocztą za granicę listu poleconego albo listu lub paczki z podaną wartością, zawierających wartości objęte indywidualnym zezwoleniem dewizowym na wywóz pocztą, przyjmujący przesyłkę pracownik pocztowy powinien zażądać okazania tych wartości i zezwolenia oraz stwierdzić:

- 1) czy zezwolenie (zaświadczenie banku uprawnionego) jest ważne,
- 2) czy nadawca wysłał te wartości, które wymieniono w zezwoleniu (zaświadczeniu), i czy weksle lub czeki są opatrzone adnotacją o zezwoleniu,
- 3) czy kwota wysyłanych środków płatniczych lub innych wartości nie przekracza kwoty lub wartości określonej w zezwoleniu,

oraz stwierdzić tożsamość osoby zgłaszającej się celem nadania przesyłki (listu poleconego, listu lub paczki z podaną wartością).

2. Stwierdzenie tożsamości należy odnotować w księdze przyjęć w rubryce „nadawca”, podając imię i nazwisko osoby zgłaszającej się celem nadania przesyłki oraz nazwę dokumentu legitymacyjnego, nazwę instytucji, która dokument wystawiła, numer i datę wystawienia. Nie zwalnia to od obowiązku odnotowania w księdze przyjęć adresu nadawcy umieszczonego na przesyłce, jeżeli nadawcą jest osoba inna niż zgłaszający się z przesyłką celem jej nadania.

3. Czynności związane z umieszczeniem wysyłanych wartości w przesyłce, opakowaniem i zamknięciem przesyłki wykonuje nadawca w nieprzerwanej obecności pracownika pocztowego przyjmującego przesyłkę.

4. Jeżeli nadawany jest list polecony lub z podaną wartością, przyjmujący przesyłkę pracownik pocztowy obowiązany jest zapytać

nadającego, czy przesyłka oprócz skontrolowanych wartości zawiera jeszcze jakiś towar.

§ 7. 1. Na zezwoleniu (zaświadczeniu) pracownik pocztowy notuje rodzaj i znamiona przesyłki (list polecony, list lub paczka z podaną wartością) i umieszcza swój podpis oraz odcisk datownika.

2. Zezwolenie dewizowe (zaświadczenie), a w przypadku, o którym mowa w § 6 ust. 4, także oświadczenie nadającego przesyłkę — placówka pocztowa przesyła organom celnym, właściwym do przeprowadzenia kontroli dewizowej przesyłek wysyłanych za granicę.

§ 8. Przepisy §§ 6 i 7 nie dotyczą przesyłek wysyłanych za granicę przez banki posiadające uprawnienia dewizowe. Przesyłki te nadawane w stanie zamkniętym stosownie do przepisów § 4 uchwały w sprawie poddawania kontroli dewizowej przesyłek pocztowych powinny być opatrzone na stronie adresowej odciskiem stempla: „Wolne od kontroli dewizowej w myśl § 4 uchw. o kontr. dewiz.”.

§ 9. Przesyłki listowe wzbudzające podejrzenie, iż zawierają wartości dewizowe lub inne wartości objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu (§ 2), powinny urzędy wymiany kierować do właściwych urzędów celnych.”;

b) §§ 10 — 13 skreśla się, a §§ 14 — 25 otrzymują kolejną numerację jako §§ 10 — 21, przy czym numerację paragrafów powołanych w treści poszczególnych przepisów zmienia się odpowiednio;

c) § 26 otrzymuje kolejny numer 22 oraz brzmienie:

„§ 22. W myśl § 1 ust. 3 uchwały nie podlegają kontroli dewizowej:

- 1) urzędowe przesyłki pocztowe, wymienione w § 15 lit. b) i lit. c) instrukcji Ministra Skarbu z dnia 24 września 1938 r. wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawie celnej przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorialności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misji zagranicznych specjalnych oraz obcych urzędów konsularnych (Monitor Polski Nr 229, poz. 500) — jeżeli odpowiadają warunkom w tej instrukcji wymienionym,
- 2) prywatne przesyłki listowe zwykłe, polecane lub z podaną wartością szefów obcych przedstawicielstw dyplomatycznych w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz członków tych przedstawicielstw, korzystających w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z przywilejów dyplomatycznych, przeznaczone do wysłania pocztą za granicę, jeżeli są opatrzone pieczęcią (tuszową, suchą lub lakową) z nazwą przedstawicielstwa dyplomatycznego.”;

d) § 27 otrzymuje kolejny numer 23.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom: Finansów, Handlu Zagranicznego oraz Łączności.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz